

Hak ve hukuk bakımından ilk dört halife

Antalya/Serik'ten Ali Duyan: "Peygamberimiz Efendimizden (asm) sonra hilafet kimin hakkı idi? Hazret-i Ali'nin (ra) hakkı idi diyenler var."

ÜMMET TÖHMET ALTINDA BIRAKILMAMALI

Peygamber Efendimiz'den (asm) sonra hilafetin kimin hakkı olduğunu anlamak için tarihe bakmamız yeterlidir.

Halifeler hangi sıra ile hilafet makamına gelmişlerse, hilafet hakkı bakımından da aynı sıra geçerlidir.

Yani gasp yoktur. Birinin diğerinin yerine veya önüne geçmesi, diğerinin hakkını gasp etmesi, diğerinin buna takiiye yapması, rızası olmadığı halde rızasını gizleyip ses çıkarmaması gibi yaklaşımlar ehl-i sünnet ve'l-cemaatin yaklaşımları değildir. Bunlar şianın, ümmeti ve ehl-i sünneti töhmet altında bırakan yaklaşımlardır.

Gerçek şu ki, ilk halife Hazret-i Ebu Bekir'dir. Hazret-i Ebu Bekir'i (ra) sahabe-i kiram seçmişlerdir. Sahabe-i kiramın Hazret-i Ebu Bekir'i seçmelerinde, Peygamber Efendimiz'in (asm), hastalığında, vefatına üç gün kala, yerine imam olarak namaz kıldırmak için Hazret-i Ebu Bekir'i geçirmesi belirleyici olmuştur.

Ve Hazret-i Ebu Bekir'e (ra) Müslümanlar ve Hazret-i Ali (ra) biat etmişlerdir. Hazret-i Ebu Bekir (ra) iki sene üç ay halifelik yapmıştır.

İLK HALİFELER SEÇİMLE GÖREV ALMIŞLARDIR

Hazret-i Ebu Bekir (ra) hastalandığında ashab-ı kiramı yeni halife için hazırladı. Kendi yerine Hazret-i Ömer'i (ra) imam tayin etti. Sahabenin büyüklerinin bu konuda fikirlerine başvurdu. Hazret-i Ali de (ra) dahil olmak üzere sahabe-i kiram Hazret-i Ömer'in (ra) halife olması işinde birleştiler.

Ve Hazret-i Ebu Bekir'in (ra) vefatı üzerine ashab-ı kiram Hazret-i Ömer'e (ra) biat ettiler. Hiç şüphesiz Hazret-i Ali de (ra) biat etti.

Hazret-i Ömer (ra) on sene altı ay halifelik yaptı. Kendisi hançerle yaralandığı zaman, ölmeden önce, kendisinden sonra halifeyi seçmeleri için bir şura seçti. Bu şura üyeleri içinde Hazret-i Ali (ra) de vardı.

Şura, Hazret-i Ali'nin (ra) tasvibiyle Hazret-i Osman'ı (ra) halife tayin etti. Halk da biat etti. Hazret-i Osman (ra) 12 yıl halifelik yaptı.

Hazret-i Osman (ra) vefat ettiğinde Bedir Gazileri toplanıp Hazret-i Ali'yi (ra) halife seçtiler. Hazret-i Ali (ra) başlangıçta hilafet görevini kabul etmek istemedi ve "Emir olmaktansa, vezir olmak daha iyidir. Siz kimi seçerseniz ben de ona biat ederim. Ve herkesten fazla itaat ederim." dedi ise de, ashab-ı kiramın ricasıyla, biraz da icbarıyla halifeliği kabul etmek durumunda kaldı.

Halk bu seçime itaat gösterdi, Hazret-i Ali'ye (ra) biat etti. Hazret-i Ali'nin (ra) halifelik süresi dört sene dokuz aydır. Hazret-i Ali'den (ra) sonra ashab-i kiram halife olarak Hazret-i Hasan'ı (ra) seçtiler. Hazret-i Hasan (ra) altı ay kadar hilafet görevinde kaldı.

Fakat Şam'da Muaviye de halifeliğini ilan etmiş, biat etmesi için de Hazret-i Hasan'ın (ra) üzerine asker göndermişti. Hazret-i Hasan (ra), dünya saltanatı için gereksiz yere Müslüman kanı dökülmesini önlemek için hilafet görevini Muaviye'ye bıraktı.

Dolayısıyla Hazret-i Hasan (ra) beşinci halifedir.

Böylece Peygamber Efendimiz'in (asm) "Halifelik benden sonra otuz yıldır. Ondan sonra melikler dönemi başlar" sözünün gerçeği anlaşılmış oldu.

HİLAFET SIRASI MURAD-I İLÂHÎ'YE UYGUNDUR

Kendisi de bir ehl-i beyt âlimi olan ve Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin Hz. Hasan'ın altı aylık hilafetinin "bir muavini, bir mütemmimi, bir manevî veledi" olduğu ve "tam beşinci halife"¹ mahiyetinde bulunduğunu ifade eden Bediüzzaman, "Hazret-i Ali, o derece hilâfete liyakati olduğu ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâma karabeti ve harikulâde cesaret ve ilmiyle beraber, neden hilâfette tekaddüm ettirilmedi?" sorusunu şöyle cevaplıyor:

"Âl-i Beytten bir kutb-u âzam demiş ki: 'Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Ali'nin (r.a.) hilâfetini arzu etmiş. Fakat gaipten ona bildirilmiş ki, murad-ı İlâhî başkadır. O da arzusunu bırakıp murad-ı İlâhîye tâbi olmuş.'"²

Bediüzzaman, hilafetin neden âl-i beytte devam etmediği sorusuna cevap olarak ise

şöyle diyor:

“Saltanat-ı dünyeviye aldatıcıdır. Âl-i Beyt ise, hakaik-i İslâmiyeyi ve ahkâm-ı Kur’âniyeyi muhafazaya memur idiler. Hilâfet ve saltanata geçen, ya nebî gibi mâsum olmalı, veyahut Hulefâ-i Râşidîn ve Ömer ibni Abdülâziz-i Emevî ve Mehdî-i Abbâsî gibi harikulâde bir zühd-ü kalbi olmalı ki, aldanmasın. Halbuki, Mısır’da Âl-i Beyt namına teşekkül eden devlet-i Fâtımiye hilâfeti ve Afrika’da Muvahhidîn hükûmeti ve İran’da Safevîler devleti gösteriyor ki, saltanat-ı dünyeviye Âl-i Beyte yaramaz; vazife-i asliyesi olan hıfz-ı dini ve hizmet-i İslâmiyeti onlara unutturur. Halbuki, saltanatı terk ettikleri zaman, parlak ve yüksek bir surette İslâmiyete ve Kur’ân’a hizmet etmişler.”³

Meselenin esası budur. Bu konuda piyasada silik sözler gezebilir. İtibar etmemelidir.

Dipnotlar:

- 1- Emirdağ Lahikası-1, s. 73
- 2- Ramuzu'l-Ehadis, s. 293
- 3- Mektubat, s. 101